

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 5/2024
17.01.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца Града Зајечара кога заступа Градско правобранилаштво Града Зајечара против тужене Стамбене заједнице у улици ... број .. чији је управитељ АА из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Зајечару и Привредног суда у Зајечару, на седници одржаној 17.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој парници, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Зајечару.

Образложење

Тужилац Град Зајечар, поднео је Основном суду у Зајечару тужбу 08.11.2023. године, против тужене Стамбене заједнице у улици ... број ..., ради дуга.

Основни суд у Зајечару се решењем П 2342/23 од 17.11.2023. године огласио стварно ненадлежним за поступање по овој тужби и по правоснажности решења је списе доставио Привредном суду у Зајечару, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу решења је наведено да из садржине тужбе произлази да тужилац и тужена имају својство правних лица због чега сматра да је стварно надлежан за поступање привредни суд.

Привредни суд у Зајечару није прихватио своју стварну надлежност па је уз пропратни акт П 4/2024 од 05.01.2024. године списе доставио Врховном суду ради решавања насталог сукоба надлежности. Навео је да је реч о спору између два правна лица од којих ниједно није привредни субјект.

Решавајући сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Зајечару.

Одредбом члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и ако је у наведеном спору једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према наведеној законској одредби (члан 27. став 1. тачка 1.), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

У конкретном случају ради се о спору између тужиоца и тужене који јесу правна лица али нису привредни субјекти, у коме је предмет тужбеног захтева дуг, па Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен како субјективни критеријум – не ради се о спору између привредних субјеката, тако ни објективни – спор није произашао из привредне делатности парничних странака.

На основу изнетог Врховни суд налази да је за суђење у овој парници, применом члана 25. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Основни суд у Зајечару.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**